

Van alle kanten
Willemien van Lith

Een 40 jarige, gelukkige en succesvolle journaliste, wordt opgenomen in een psychiatrische kliniek. Hoe heeft het zover kunnen komen, wat is er gebeurd dat ze zo depressief is geworden dat ze er een eind aan wilde maken. Van alle kanten wordt dit drama belicht. De ouders, partner, kind, broer, vriendin, collega en psychologe vertellen ieder een stukje van hun beleving. 'Van alle kanten' laat zien dat er vele werkelijkheden bestaan.

December 2016

www.willemienvanlith.nl

© willemien van lith

De relatie tussen moeder en kind is paradoxaal en, in zekere zin, tragisch. Het kind heeft de volledige liefde van de moeder nodig om hem te helpen weg te groeien van zijn moeder om zo compleet onafhankelijk te worden.

Erich Fromm (1900-1980)

Depression is not a sign of weakness
It means you have been strong for far too long
onbekend

Voor Paulien

Dit verhaal is niet autobiografisch! Ik ben opgegroeid met twee schatten van ouders en een oudere zus die mijn vriendin was. Daarnaast zijn er 3 broers en 3 zussen waar ik het prettig en gezellig mee heb. Een fijne relatie met twee inspirerende en unieke kinderen. Het verhaal heeft dus in grote lijnen geen betrekking op mij, ik heb bijvoorbeeld nooit overwogen om zelfmoord te plegen. Maar waarom dan dit thema?

Sinds twee jaar werk ik voor Stichting Kinderleven, een stichting die zich bezig houdt met onveilige hechting van baby's en de gevolgen daarvan. Als de relatie tussen moeder (en vader) en de baby niet goed is, kan het kind zich niet hechten. De gevolgen daarvan zijn enorm omdat in de eerste babytijd een blauwdruk wordt gevormd voor het verdere leven. Een van de gevolgen van onveilig hechten kan depressie zijn.

Ik heb het boek van Paulien Kuipers "Eerste hulp bij hechting" gebruikt als inspiratiebron voor dit verhaal. Niet om een schuldige aan te wijzen als iemand zelfmoord wil plegen, maar om aan te geven hoe belangrijk het is dat we extra aandacht hebben voor het kleine kind, vanaf de conceptie tot aan de peutertijd en daarna. Omdat het negeren van allerlei signalen uiteindelijk kan leiden tot een verhaal als dit.

Je kunt meer te weten komen over het werk van Stichting Kinderleven op www.stichtingkinderleven.nl

Dank je wel Ad, Nicola, Nel, Ina, Thea, Yvonne en Marjet S. voor alle kritische kanttekeningen, opmerkingen en aanvullingen.

Er was eens een klein meisje dat hoopte dat het eens allemaal goed zou komen, dat ze zich eens gelukkig zou voelen, gewenst en goed genoeg. Om dat te bereiken was veel inspanning nodig. Veel bergen moest ze beklimmen, de dalen waren soms heel diep. Soms viel ze en dacht ze dat ze nooit meer overeind zou komen. Maar toch hield iets haar overeind, de wil om de hele wereld te bewijzen dat ze wel iemand was. Dat ze er zijn mocht.

Vanaf de kant van haar moeder

Myrna is altijd een buitenbeentje geweest. Hoewel ik het heel moeilijk vind om toe te geven was ze eigenlijk niet gewenst. Ik had heel snel achter elkaar 3 kinderen gekregen en mijn man, hun vader, werkte 150 kilometer van huis. Hij was er alleen in het weekend en dan nog pas vanaf zaterdagmiddag tot zondagavond. Ik stond er helemaal in mijn eentje voor. Als hij in het weekend thuiskwam was hij aanhalig na een week celibatair geweest te zijn. Ik weigerde toe te geven dat hij weer gemeenschap met me wilde hebben omdat ik er niet aan moest denken om weer een kind in me te dragen. Maar na vier maanden heb ik me toch laten verleiden.

Mijn man hield maar aan: "Kom nou, je bent net ongesteld geweest. Het kan best. De jongste is nu vier maanden en de dokter heeft gezegd dat het na drie maanden weer mocht. En je geeft borstvoeding, dan kun je niet zwanger raken."

"Ik heb er geen zin in, ik ben doodmoe en moet er niet aan denken dat ik weer opnieuw in verwachting zal zijn, zo snel na de derde."

Ik had voet bij stuk moeten houden maar liet me toch overreden en deed mijn vrouwelijke plicht. Niet dat ik ervan genoot, daar was ik te moe voor. Ik dacht net als hij dat het veilig was, maar al na twee weken merkte ik dat het weer zover was. Mijn borsten zaten nog steeds vol melk maar voelden anders. Ik was er helemaal niet blij mee, had het gevoel dat het allemaal teveel was. De drie kinderen waren nog niet naar school, ze vroegen thuis de hele dag aandacht en zorg. De oudste jongen was zeer ondernemend en probeerde steeds zijn grenzen te verleggen. De tweede was een meisje dat heel rustig en lief was. Mijn derde kind was weer een jongetje, 13 maanden na het meisje. Hij kreeg nog borstvoeding. Een wasmachine en stofzuiger had ik

niet, zo rijk waren we niet. Alle kleertjes voor de kinderen naaide ik zelf.

's Morgens stond ik om 5 uur op om nog iets te kunnen doen voordat de eerste al weer om mama riep. De avonden gebruikte ik om te strijken en te naaien. En dan ging ik doodmoe en afgepeigerd alleen naar bed in de hoop dat er 's nachts niemand wakker zou worden. Met de andere kinderen had ik prettige zwangerschappen, met deze vierde voelde ik me misselijk en gebroken. De eerste drie maanden moest ik iedere morgen overgeven. Ik had er gewoon geen zin in maar het was in mijn tijd ondenkbaar dat je daar iets aan deed.

De vijfde maand had ik mijn eerste afspraak met de vroedvrouw. Ze probeerde me op te vrolijken.

“Wat een bof dat er nu alweer een baby op komst is. Wat een geluksvogel bent u. Er zijn zoveel vrouwen waar het niet bij lukt en u wordt al zwanger als uw man maar naar u wijst.”

Ze moest er om lachen maar ik kon het niet beamen.

“Wat je maar geluk noemt, ik noem het ongeluk. Ik wilde helemaal niet zo snel een vierde kind.”

“Dat is Gods wil en daar moet u zich naar richten. Probeer maar wat positiever te denken, anders krijgt u straks nog een ongelukkig kindje.”

Nadat ze dat gezegd had probeerde ik wel van dit nieuwe wezentje te houden maar het ging niet. Eigenlijk sleepte ik me van de ene dag naar de andere. Als mijn man in het weekend kwam was ik blij dat hij even kon spelen met de kinderen en ik een dutje kon doen. Naarmate de zwangerschap vorderde ging de misselijkheid gelukkig over maar ik merkte dat mijn hele lijf pijn deed. Ik sliep slecht en merkte dat de drie kleintjes daar op reageerden door lastig en vervelend te zijn. Het was een rottijd.

De baby was uitgerekend rond kerstmis, gelukkig zou mijn man de dag ervoor thuiskomen en dan een week thuis blijven. In mijn doemscenario had ik bedacht dat de bevalling pas na die week zou beginnen maar gelukkig begonnen de weeën al vroeg in de morgen op 24 december. Mijn man zou pas rond vier uur arriveren dus ik vroeg de buurvrouw of zij op de kleintjes kon passen. Dat was prima, al kwam het voor haar slecht uit met alle voorbereidingen voor kerst.

Toen mijn man thuiskwam haalde hij meteen de vroedvrouw erbij.

“Dat gaat voorspoedig, ik had niet anders verwacht met de vierde. Voor twaalf uur vannacht ligt u in bed met een klein wonder naast u. De ontsluiting gaat naar wens.”

Ik vond het helemaal niet goed gaan, ik had erge pijn in mijn rug en de weeën waren vreselijk. Om zes uur 's avonds vond de vroedvrouw dat het te langzaam ging.

“Het lijkt wel of u geen zin hebt in de baby, er zit geen schot in. We gaan de natuur een handje helpen want ik wil graag naar de nachtmis.”

“Wat gaat u dan doen, het wil niet sneller. De anderen kwamen vanzelf maar dit kind is een dwarsligger.”

“Nee hoor, hij of zij ligt niet dwars maar u moet zich overgeven.”

Ze gaf me een heel vies drankje – later heb ik gehoord dat het wonderolie was - en daarna begon het overgeven vanzelf. Ik moest vreselijk braken en had tegelijkertijd diarree. Mijn man was voortdurend in de weer om mij te verschonen. Door al dat lichamelijk ongemak schoot de ontsluiting gelukkig op en om half twaalf werd de baby gewassen en wel in mijn armen gelegd. De vroedvrouw ging er meteen vandoor, ze was net op tijd voor de nachtmis.

“Proficiat met onze prachtige dochter,” probeerde mijn man mij op te beuren. De kinderen hadden bij de buurvrouw gegeten en

lagen nu boven te slapen. Ik lag alleen in een bed in de voorkamer. Hij had wat venkelthee voor me gezet omdat dat goed was voor het zog, maar dat was totaal overbodig want ik gaf nog steeds melk aan de derde. We hadden al een naam voor haar bedacht, Myrna, net als mijn moeder.

De eerste keer dat ze bij me dronk voelde het alsof er spelden in mijn borst werden gestoken. Dat had ik nog nooit gehad. Toen de vroedvrouw de volgende dag kwam kijken vertelde ze me dat ik ontstoken borsten had.

“Gewoon doorgaan met borstvoeding en tanden op elkaar,” was haar advies.

Dat heb ik drie dagen volgehouden, toen waren mijn borsten opgezwollen en de tepels rauw. De dokter schreef me antibiotica voor omdat het uitgesloten was dat ik de baby nog de borst zou geven. Ik had koorts en gelukkig was de apotheek open zodat mijn man de medicijnen meteen kon halen. De vroedvrouw vond het mijn schuld.

“Een borstontsteking is het gevolg van een slechte aanlegtechniek; de borst wordt onvoldoende gelegegd en zo begint het. Je moet geduld hebben met deze baby.”

Ik gaf als commentaar dat er op dat moment twee kinderen aan de borst dronken dus dat er geen sprake was van niet leegdrinken. Ze probeerde me over te halen om het opnieuw te proberen maar mijn geduld was op en de borstvoeding werd definitief stopgezet. Ik kreeg stuwing en mijn borsten werden afgebonden. Als ik naar Myrna keek voelde ik overal pijn en ik wilde haar eigenlijk niet in mijn buurt hebben. Nadat de borstontsteking onder controle was en de melktoevoer ophield, ging het wel iets beter, maar echt blij was ik niet met haar.

Haar broertje dat 14 maanden ouder was protesteerde hevig toen hij van de ene op de andere dag geen moedermelk meer kreeg. Hij weigerde in het begin ieder eten en ik moest opletten dat hij Myrna geen pijn deed. Voor hem was zij de boosdoener.

Na de moeilijke start met Myrna ging het leven weer gewoon door. Alleen moest ik nu voor 4 kinderen in mijn eentje zorgen. Gelukkig ging de oudste snel naar de kleuterschool. In het weekend probeerde mijn man echt te helpen maar ik merkte dat hij ook moe was na een week hard werken. Dus gaf ik hem soms zijn zin als hij wilde vrijen als ik dacht dat het veilig was.

Na 18 maanden was ik weer zwanger maar gelukkig ging alles met deze baby voorspoedig. Onze weekendrelatie was verleden tijd want we verhuisden naar de stad waar mijn man werkte. Hij was iedere avond en ochtend thuis en hij deed veel in het huishouden. Nummertje vijf was Geert, een gemakkelijk en tevreden jongetje, heel anders dan Myrna die ik moeilijk kon begrijpen. Ik had geen vat op haar. Myrna en Geert konden goed met elkaar opschieten, met haar zus boterde het helemaal niet. Die hadden alleen maar ruzie. Het leek soms wel of Myrna en Geert even oud waren. Ze vormden een front tegen de twee grotere broers en zus boven hen. Als Myrna straf kreeg of een uitbrander nam hij het voor haar op.

Na Geert kwam er nog een jongetje, daarna was het gelukkig afgelopen. Ik stond aan het hoofd van een groot en druk gezin waar de kinderen elkaar opvoedde. Ik was alleen maar bezig om alles te regelen en de boel onder controle te houden. Aan mijn man had ik weinig als het over discipline ging, hij vond alles goed. Soms had ik geen idee waar mijn kinderen mee bezig waren. Ik lette extra goed op Myrna want zij was onberekenbaar en haalde vreemde streken uit. Zes kinderen onder de tien jaar, het waren tropenjaren. Alleen het doen van de was op maandag kostte me 6 uur. Toen ik een elektrische wasmachine kreeg dankte ik God.

Myrna was onopvallend en afwezig, soms leek het wel alsof ze er niet wilde zijn. Misschien omdat ze niet wilde helpen met de afwas of andere klusjes. Of ze wilde niet dat ik haar een

uitbrander gaf. Soms was ze heel verdrietig maar kon ze niet zeggen wat er aan de hand was.

“Waarom ben je nu aan het huilen? Heeft iemand je pijn gedaan?”

Dan schudde Myrna haar hoofd. Op een middag, ze zal een jaar of zes zijn geweest, vertelde ze me dat ze dacht dat ze een andere moeder had, dat ze niet in deze familie thuishoorde.

“Wat een onzin, je fantasie is een beetje te groot. Ik weet nog als de dag van gisteren hoe jij ter wereld kwam. Het was vreselijk.”

Myrna keek haar met grote ogen aan. “Daar kon jij niks aan doen hoor, maar vergeten zal ik dat nooit.”

En dan ging ik weer verder met de waan van de dag. Zes kinderen voeden, kleden, wassen en ook nog een portie liefde geven, dat was een beetje teveel van het goede. Ik deed wel mijn best maar ik voelde vaak dat ik op dat punt tekort schoot, vooral naar Myrna toe.

Op de middelbare school was Myrna de grote gangmaker zonder dat ik er iets van wist. Ze werd gekozen tot

klassenvertegenwoordigster maar ze ging steeds met de hakken over de sloot over terwijl ze cum laude geslaagd was voor haar toelatingsexamen. Ze was actief bezig met het schoolblad. Dat verbaasde me niets aangezien ze altijd aan het fantaseren was. Ik had soms het gevoel dat ze in een droomwereld leefde. In de tweede klas werd ze uitgekozen om namens de school mee te doen aan een opstelwedstrijd. Ze moest zelf het opstel in de schouwburg voorlezen. Alle ouders waren uitgenodigd dus wij gingen er naar toe, een beetje onder druk van mijn man. Myrna wilde eigenlijk niet dat we kwamen. We zouden haar verhaal toch niet snappen. Toen wilde ik er zeker heen, alleen maar om te kijken wat ze nu weer allemaal bij elkaar verzonnen had. Zodra ze begon met voorlezen wist ik meteen na de eerste zin dat ik beter niet had kunnen komen. Wat een belediging. Ik

schaamde me dood en toen het pauze was zijn we stiekem naar huis gegaan al bleek later dat ze de tweede prijs gewonnen had met haar opstel: "De vondeling". De opdracht was een opstel dat goed zou aflopen: eind goed, al goed. Nou, het liep goed af maar ik voelde me verraden..

De vondeling

Het kleine baby'tje keek helder uit haar grote blauwe ogen. Ze lag in een klein mandje met een roze dekentje toegedekt. In het mandje lag verder niets, geen briefje, geen kleertjes of iets dat kon wijzen op de afkomst van het kind. De vrouw die het mandje voor haar deur gevonden had kon niets meer vertellen dan dat ze een kreetje had gehoord en toen wat beter was gaan kijken. Toen zag ze een handje boven de rand uitkomen en ze was daar erg van geschrokken. Met de mand was ze naar de politie gelopen die meteen een onderzoek gestart was. Het jurkje dat ze droeg was van duur materiaal gemaakt en haar hemdje was gemaakt van fijne zijde en zeker niet goedkoop. Zou ze ontvoerd zijn en zouden de ontvoerders bang zijn geworden? Niet erg waarschijnlijk want dan was er al lang een vermissing doorgegeven. Voorlopig ging de politie er van uit dat het kind niet gewenst was, een ongehuwde moeder of een buitenechtelijk kind van een rijke dame. De vrouw die het kindje had gevonden bood aan om voorlopig voor haar te zorgen, ze had al 3 kinderen, dus een vierde kon er wel bij. Zo kwam de kleine Christy in dit gezin terecht, later zou er een definitief pleeggezin gezocht worden.

Toen er na een jaar nog geen enkele aanwijzing was waar ze vandaan kwam, vond iedereen het sneu voor haar dat ze naar een ander adres moest. Ze groeide goed en zag er gezond uit. De nieuwe moeder kreeg geld om voor haar te zorgen en zo bleef Christy bij deze familie.

Toen Christy een jaar of zes was merkte ze dat ze anders behandeld werd dan de andere kinderen. Ze werd gekleineerd en afgesnauwd en kreeg nooit nieuwe kleren. Een soort Assepoester voelde ze zich. Maar in haar dromen had ze een hele lieve moeder die veel van haar hield en haar verwendde. Alleen jammer dat die moeder haar niet kon vinden. Nu moest ze altijd bij die ontevreden vrouw en die drukke kinderen blijven. Ze bedacht een plan: ze besloot dat ze niet meer zou eten. Af en toe als de honger te erg was, at ze een klein beetje en vreemd genoeg kreeg ze steeds minder trek. Haar stiefmoeder vond dat niet erg. Zo bleef er meer over voor haar echte kinderen. Christy werd steeds magerder totdat ze in de klas tijdens de gymles een keer flauw viel. Ze werd naar het ziekenhuis gebracht en daar kreeg ze extra voeding om weer op krachten te komen.

De kinderarts in het ziekenhuis schrok toen hij het meisje zag. Niet alleen omdat ze zo mager en verdrietig was, maar hij voelde een diepe verbinding met haar. Vreemd was het dat het meisje de ogen had van zijn vrouw en een grote ooievaarsbeet op haar linkerschouder, net als zijn dochtertje dat op een mysterieuze wijze verdwenen was. Ze woonden toen in het noorden van het land en hadden overal gezocht. Maar ze leek van de aardbodem verdwenen te zijn. Na een paar jaar werd de zoektocht opgegeven. Ze hadden nooit meer een ander kind gekregen.

Hij praatte erover met zijn vrouw en ze kwam naar het ziekenhuis om zelf te kijken. Ze voelde meteen een grote liefde voor het schrielse meisje en ze besloten met de moeder te gaan praten. Toen ze haar over de verdwijning van hun dochtertje vertelden, vertelde de moeder dat ze het vondelingetje in een mandje gevonden hadden. Het jurkje had ze nog bewaard. De arts en zijn vrouw herkenden het jurkje meteen. De stiefmoeder deed eerst net alsof ze het vreselijk vond om afscheid van Christy te nemen maar toen de dokter haar buitensporig wilde belonen

voor haar goede zorgen besloot ze afstand te doen van haar pleegdochter. De ouders waren zo blij dat ze hun dochter na al die jaren teruggevonden hadden. Christy kwam eindelijk thuis. Het thuis waar ze al haar hele leven van gedroomd had.

Ook in de derde klas ging het moeizaam en ik besloot, samen met mijn man, dat we haar van de HBS af zouden halen en naar de opleiding voor kleuterleidster zouden sturen. Ze vond alles prima. Het was een klein dik meisje dat er niet uitzag, wat ik haar ook aantrok. Alle kleren stonden haar vreselijk, alsof ze een hobbezak droeg. Maar dat interesseerde haar niks. Terwijl haar oudste zus er alles aan deed om voor de jongens aantrekkelijk te zijn, was zij het tegenovergestelde. Totdat ze zestien was en in een half jaar ongelooflijk groeide.

“Het lijkt wel alsof je weer een paar centimeter groter bent geworden vannacht. Die jurk is nu echt te kort. Je eet me de oren van het hoofd en je wordt steeds dunner.”

“Sorry mamma, ik zal het niet meer doen.” Ze bood haar excuses aan omdat ze zo hard groeide. Dat vond ik vreselijk irritant aan haar, dat ze zich verontschuldigde voor iets waar ze niets aan kon doen.

Ineens belden er jongens aan die naar haar vroegen en niet naar haar oudere zus. Het lelijke dikkerdje was een lange mooie meid geworden. Ik moest toegeven dat ik dat nooit verwacht had. Ik ging er eigenlijk van uit dat ze een soort wintervarken was. Een lelijk kind dat altijd lelijk zou blijven.

Op de nieuwe school had ze goede cijfers en ik merkte dat ze gelukkiger was. Ze werd wel lastiger en ze luisterde niet meer naar ons. Ze ging haar eigen gang en probeerde iedere confrontatie met mij uit de weg te gaan. Zonder veel problemen haalde ze haar diploma en ze vertelde ons tussen neus en lippen door dat ze naar Amsterdam ging. Ik vond dat prima maar mijn man maakte bezwaren. Ik overtuigde hem dat het weer een

mond minder was en uiteindelijk was het heel natuurlijk dat kinderen weg gingen. De oudste had ik met veel verdriet uitgezwaaid toen die vertrok maar toen Myrna met een busje vol spullen door een kennis naar Amsterdam werd gereden heb ik er geen traan om gelaten. Eigenlijk was ik blij dat ze weg was. Ze gaf me voortdurend een schuldig gevoel dat ik niet voldoende van haar hield. De jaren erna zag ik haar weinig. Zelf zijn we nooit naar Amsterdam gegaan, alleen toen ze afstudeerde aan de universiteit en haar bul kreeg. En nog een keer toen haar zoon geboren was. Wie had dat gedacht, een dochter van ons die aan de universiteit afgestudeerd was.

Ze heeft een paar keer een vriendje mee naar huis genomen, steeds een nieuw exemplaar. De een nog aparter dan de andere totdat ze met Sem thuiskwam. Een goede partij. Hij was bijna afgestudeerd als advocaat, daar was tenminste een goede boterham mee te verdienen. Het was voor mij duidelijk dat dit een blijvertje was en na een tijdje zijn ze getrouwd in alle stilte. Ik geloof dat er alleen een paar vrienden bij de bruiloft waren. “Ik vind het niet erg dat we er niet bij zijn geweest,” vertelde ik haar. “Het is maar een boterbriefje en het was zo ver voor ons. Stuur maar een foto.”

Voor ons was dit het derde kind dat getrouwd was, dus erg rouwig was ik er niet om dat we niet naar Amsterdam hoefden.

Na hun trouwen kwamen ze een keer per jaar bij ons, meestal na kerstmis als ze terugkwamen van een vakantie in de Ardennen. Tijdens een bezoek wilde ze geen wijn bij het eten. Toen wist ik direct hoe de zaken ervoor stonden. Ze vertelde me het pas een paar maande later, telefonisch. Mijn man nam de telefoon op maar toen ik hoorde dat het Myrna was heb ik gauw de hoorn overgenomen.

“Mam, ik heb een verrassing voor je.”

“Ja, dat jullie een kind krijgen.”

“Hoe wist je dat?” Ik kon haar verbazing bijna voelen door de telefoon.

Ik vertelde haar dat ik het wist toen ze geen wijn wilde en ze was teleurgesteld omdat ze had gedacht dat het de speciale moeder-dochter band was die mij had ingefluisterd dat ze zwanger was.

Toen Justin geboren werd ben ik na twee weken samen met mijn man naar Amsterdam gegaan. Ik wilde hen niet eerder lastig vallen maar ik merkte dat ze het jammer vonden dat ik hun zontje niet als pasgeborene gezien had. Een beetje verongelikt vertelde ze me dat de ouders van Sem al na twee dagen op de stoep stonden.

“Ja, maar die hebben er een stamhouder bij. Voor ons is het het zesde kleinkind, dan begint het te wennen.”

Ik was het er niet mee eens dat ze al na een paar maanden alweer fulltime aan het werk ging maar realiseerde me dat ik eigenlijk een beetje jaloers op haar was. Ze werkte dan wel thuis maar ze verdiende haar eigen geld. Ik had al die tijd thuis vastgezeten en van 's morgens tot 's avonds gewerkt zonder een cent te verdienen. Zij oogstte veel succes als journalist, ze werd gezien. Als er ergens een artikel van haar gepubliceerd werd kocht ik het blad en liet het aan mijn vriendinnen en burens zien. Ik was best wel trots op haar maar heb dat nooit tegen haar gezegd, dan zou ze maar naast haar schoen gaan lopen.

We kregen Justin niet vaak te zien. Ze gingen 's zomers op vakantie naar de zon met het vliegtuig en in het voorjaar skiën. Als we ons kleinkind wilden zien moesten we naar Amsterdam komen. Ieder jaar stuurden we een cadeautje op als hij jarig was en dan kregen we een keurig bedankbriefje. Met een beetje geluk konden ze een of twee weekenden per jaar vrijmaken om langs te komen. Eigenlijk dacht ik dat het heel goed met hen ging. Hij had een goede vaste baan, zij was toen ze zwanger was als freelancer gaan werken en had veel opdrachten. De jongen